

μων ισχύουσιν οἱ ὑφιστάμενοι, περὶ διοικητικῆς διοικητικῆς.

Ἄρθρ. 103. Αἱ ἰδιαιτέρων νόμων καὶ ὅσον ἔνεστι τυχύτερον θέλει ληφθῇ πρόνοια περὶ διαθήσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς, καὶ περὶ ἐκκαθαρίσεως καὶ ἀποστέσεως τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν δημοσίων χρεῶν.

Αἱ ἰδιαιτέρων ἐπίσης νόμων καὶ ἐντός τῆς πρώτης βουλευτικῆς Περιόδου θέλει ληφθῇ πρόνοια:

α.) Περὶ συντάξεως Νόμον, κατονίζοντος τὰ προσόντα ἐν γένει τῶν ἐπαλλήλων καὶ

β.) Περὶ ἐκακοποιήσεως τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ἄρθρ. 103. Ὅλοι οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα, καθ' ὅσον ἀντιβαίνουν εἰς τὸ παρὸν Σύνταγμα καταργοῦνται.

Εἰδικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρ. 104. Ἡ πρώτη βουλευτικὴ Σύνοδος θέλει συγκροτηθῇ μέχρι τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου ἐπιπλέοντος ἔτους τὸ βραδύτερον.

Ἄρθρ. 105. Ἡ ἐκλογή τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν θέλει γίνεσθαι δι' ὁμίσεον καθολικῆς καὶ μυστικῆς διὰ σφαιριδίων ψήφοφορίας.

Ἄρθρ. 106. Ἡ Ἐθνοφυλακὴ διατηρεῖται.

Ἄρθρ. 107. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις ὅλων κλήρου τοῦ Συντάγματος ὥρισμένοι ὅμως διατάξεις αὐτοῦ ἐκ τῶν μὴ θεμελιωδῶν δύνανται ν' ἀναθεωρηθῶσιν, ἀλλ' ἀφοῦ παρέλθωσι δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του, καὶ ἀφοῦ μετὰ ταῦτα βεβαιωθῇ προσηκόντως ἡ ἀνάγκη αὕτη.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναθεωρήσεως θεωρεῖται βεβαία, ἐὰν ἡ Βουλὴ κατὰ δύο συνεχεῖς βουλευτικὰς περιόδους διὰ τῶν τριῶν τετάρτων τῶν ψήφων τοῦ ὅλου αὐτῆς ἀριθμοῦ, ζητήσῃ τὴν ἀναθεώρησιν δι' ἰδίᾳς πράξεως, ὀριζούσης τὰς ἀναθεωρητέας διατάξεις.

Ἀποφασισθείσης τῆς ἀναθεωρήσεως, διαλύεται ἡ ὑφιστάσα Βουλὴ, καὶ συγκαλεῖται νέα εἰδικῶς πρὸς τοῦτο, συγκειμένη ἐκ διπλασίου ἀριθμοῦ βουλευτῶν, ἧς ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν ἀναθεωρητέων διατάξεων.

Ἄρθρ. 108. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις τοῦ περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Κεφαλαίου εἰς τὴν προσεχῇ βουλευτικῇν περίοδον ἂν τὸ ζητήσωσι τὰ τρία τέταρτα τῆς Βουλῆς.

Ἄρθρ. 109. Τὸ παρὸν Σύνταγμα ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἅμα ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως· τὸ δ' ὑπουργικὸν Συμβούλιον ὀφείλει νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐντός εἰκοσι τεσσάρων ὡρῶν μετὰ τὴν ὑπογραφὴν.

Ἄρθρ. 110 (τοῦ σχεδίου 118). Ἡ τήρησις τοῦ παρόντος Συντάγματος ἀφιεροῦται εἰς τὸν πατριωτικὸν τῶν Ἑλλήνων.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΜΙΣΟΣ. Οὐδὲν ἀηδέστερον ὅσον ὅταν οἱ λόγιοι καὶ οἱ ἀρθρογράφοι ἐπαναλαμβάνωσι τὰ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἢ τῶν Ἰταλῶν διαφθαρέντα τοπικὰ τῆς Ἑλλάδος ὀνόματα (καὶ τοὶ διορθούμενα ἐκχοντάκις), ἐπαγγελλόμενοι συγχρόνως ἐθνικὴν τινὰ φιλοκαλίαν καὶ κλίνοντες αὐτὰ σχολαστικῶς ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τὴν Σκόδραν γνωστὴν πόλιν τῆς Ἰωνίας Ἡπείρου, λεγομένην οὕτω κοινῶς καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Ἡπειρωτῶν ἢ ἄλλων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Βενετοὶ γινώσκοντες τὸ Σκούταρι (Χρυσόπολιν) τοῦ Βοσπόρου, εἶπον κακῶς Σκούταρι τὴν Σκόδραν, ἐντεῦθεν μιμούμενοι πιθηκικῶς καὶ τινες τῶν ἡμετέρων τὰ ξένα σφάλματα, λέγουσιν ἐνίοτε τὴν Σκόδραν Σκούταρι καὶ κατὰ γενικὴν ἀττικῶς Σκουτάρειος. Τὸ νόστιμον, ὅτι εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦτο περιέπεσαν καὶ δύο ἐφημερίδες τοῦ Βοσπόρου, ἐπαγγελλόμεναι καὶ αὐταὶ ὅτι προντίζουσιν ὁπωσοῦν περὶ τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, φιλολαλογίας καὶ γεωγραφίας. Οὕτω καὶ τὴν Ἀμισὸν, πόλιν τοῦ λεγομένου Πολεμωνιακοῦ πόντου, ἐπέκεινα τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Μικρασίᾳ, τῶν Ἀθηνῶν ἄποιον τὸ πάλαι, καὶ πατρίδα τοῦ ποιητοῦ Διφίλου καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ σώζουσιν εἰσέτι ἐπιτοπίως τὸ ἀρχαῖον ὄνομα Ἀμισός, τινες τῶν ἡμετέρων ἀνίδεοι τῆς τε γεωγραφίας καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους, καὶ ὅμως φυτρύνοντες ἐκ ταῦτομάτου, ὥς οἱ ἀμάνιται ἐν τοῖς φυτοῖς, ὁδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι σοφώτατοι πολλῶν Ἑλλήνων, εἶπον αὐτὴν ἀττικῶς Σαμψοῦντα, ἐκ τοῦ Εἰς Ἀμισόν, ὅπερ ὡς ὄνομα τοῦ τόπου παρέφθειραν οἱ Τούρκοι, λέγοντες Σαμπαόν, ὥς εἶπον Στάνκιοι τὴν νῆσον Κῶ, ἐκ τοῦ τοπικοῦ ὀνόματος μετὰ τῆς προθέσεως καὶ τοῦ ἄρθρου εἰς τὴν Κῶ, καὶ, ἐκ τοῦ Εἰς Σμύρνην, Εἰσμὸν ἐκάλεσαν τὴν Σμύρνην.

Ἡ Ἀμισὸς πόλις ὑπάρχει καὶ νῦν κατοικουμένη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων καὶ τινῶν Ἀρμενίων καὶ Ὀθωμανῶν. Αὐτόθεν κατασκευασθήσεται σιδηρόδρομος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διὰ Θωακτίου καὶ Σεβαστείας μέχρι Θεοδοσιουπόλεως (Ἐρζουρμ) ὑπὸ Ἀγγλῶν.

Παρακινούμεν τοὺς ἡμετέρους εἰς πλείονα σπουδὴν τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας.

Ι. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΕΛΛΗΝ. ΠΡΟΦΟΡΑ. Ὁ ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας προσεκάλεσε τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας ὅπως ἀποφασίσῃ ἐάν πρέπει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ παρὰ τοῖς νέοις Ἑλλήσι προφορὰ ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει ἐρασμικῆς. Ἡ δ' Ἀκαδημία ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ τῶν Κ. Κ. Βρουνέ Δεπρέλ, ἀριστοκράτου καθηγητοῦ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ἐν τῇ Αὐτοκρ. βιβλιοθήκῃ, Διέκ, Ἀλεξάνδρου, Ῥοσσινιόλ, Σμιλέ, Ἐγγέρ καὶ Γκιγιώ, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα.